

„O abordare nouă, proaspătă și bine ritmată a poveștii unei femei care a intrat în legendă. Garantat îi va aduce lui Sissi noi admiratori!”

EVIE DUNMORE, autoarea romanului *Cum l-am cucerit pe duce*

NETFLIX

INSPIRAT DE
SERIALUL NETFLIX
ÎMPĂRĂTEASA

ÎMPĂRĂTEASA

GIGI GRIFFIS

TRADUCERE DE ANCA CRISTINA ILIE

LEDA BAZAAR

HISTORICAL FICTION

G I G I G R I F F I S

ÎMPĂRĂTEASA

Traducere din limba engleză de
ANCA CRISTINA ILIE

*Pentru surorile mele, după sânge și alegere:
R7, Natalia, Sarah și David.*

*Pe valurile sălbatice ale Mării Nordului
Iubitule,
Te întinzi.
Te-am consumat puțin câte puțin,
Cu sare și spumă de mare.*

JURNALUL DUCESEI ELISABETA A BAVARIEI

1853

PARTEA I

UNU

MAMA ELISABETEI, PANICATĂ ȘI FURIOASĂ, TOATĂ numai o furtună de fuste și șnapsuri, a dat buzna prin casă, vijelioasă, de putea să trezească și morții.

— Sissi!

Elisabeta ura porecla aceea, iar mama ei o știa. Era un nume de copil – și, în același timp, motivul mamei s-o trateze ca atare.

— Sissi, unde ești?

Vocea mamei se auzea mai aproape acum.

Elisabeta stătea ascunsă în spatele unei draperii elegante, lungi de la podea până la tavan, de culoare albastră. Aceasta se asorta cu albastrul bogat al scaunelor plușate din salonul în care se ascunsese fata, scaune care, la rândul lor, se asortau cu cafeniul-închis al podelei din lemn, care se asorta cu bogăția gusturilor mamei. Și restul casei era în ton: arcade și uși de un albastru-deschis, cuverturi de pat în tonuri strălucitoare, podele în nuanțe calde de lemn, acoperite cu covoare, totul împodobit cu flori și viță-de-vie.

În vârstă de opt ani, Spatz, sora Elisabetei, s-a strecurat în taină în spatele draperiei, alături de ea. Elisabeta s-a încruntat la sora ei mai mică și ochioasă, punându-i un deget pe buze.

Dar lui Spatz nu trebuia să i se spună să tacă. Cunoștea bine deja jocul „de-a v-ați ascunselea de mama”. Toți îl cunoșteau. Numai Elena devenise foarte serioasă în ultima vreme și nu se mai juca.

Doar gândindu-se la asta, Elisabeta a strâns din ochi involuntar. Chiar ieri o certase sora ei mai mare, spunându-i că ar trebui să se maturizeze. „Parc-ai fi tutorele nostru”, îi răspunsese Elisabeta, dezamăgirea citindu-i-se pe față.

Acum Elena o trata cu tăcere de-o jumătate de zi.

— Si-si! a strigat din nou mama, pronunțând fiecare silabă a numelui separat, ca și cum asta ar putea s-o scoată din ascunzătoare.

Elisabeta știa că mama voia să facă ceva cu părul ei. Își și imagina următoarele două ore din viața ei: *Stai nemișcată, Sissi! Nu te agita, Sissi! Hai să te tragem de cap în toate direcțiile și să te împungem cu tot felul de ace de păr, Sissi!* Chiar și atunci când încerca să-i facă pe plac mamei, tot nu era vreodată destul. Fiecare respirație era o foială, în opinia mamei, care se plângea de fiecare dată când fiica ei clipea din greșeală. Elisabeta încercase — chiar *încercase* — ultima dată când venise un duce să discute despre logodnă, dar până la urmă fusese totuna: mama ei se supăraseră, iar ducele își luase tălpășița.

Așadar, astăzi preferase să se ascundă.

Elisabeta și-a trecut degetul mare peste țesătura groasă, dar catifelată, a draperiei, o adiere de vânt gâdilându-i ceafa prin fereastra deschisă din spatele ei. Toate cele trei fete se cățărăseră pe acea fereastră de nenumărate ori în jocuri de-a v-ați ascunselea — și oricând aveau nevoie de o evadare rapidă. Deși presupunea că Elena nu avea să se mai înjosească să coboare pe spalier și apoi jos, în iarbă, acum, că își pierduse simțul aventurii. Acum, că trebuia să se căsătorească cu împăratul.

Era cum nu se poate mai rău, s-a gândit Elisabeta. Pentru că Elena avea să fie lipsită de simțul aventurii, distanță și plecată de-acasă. Căsătoria cu împăratul însemna mutarea la Viena. Și

mai însemna și că avea s-o lase pe Elisabeta în urmă, împreună cu...

— Unde ești?

Întrebarea mamei a fost urmată de un icnet frustrat, animalic aproape, și atât de aproape, surprinzător de aproape, încât Elisabeta a tresărit, iar Spatz și-a pus o mână peste gură ca să-și înăbușe un chicot. Mama reușise să intre în cameră fără ca fetele să o audă – ceea ce era în sine o ispravă, având în vedere pașii ei, de obicei grei.

Elisabeta și-a recăpătat calmul și i-a făcut cu ochiul surorii sale.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Sissi! Ducele trebuie să ajungă dintr-o clipă-n alta!

Ducele! Marea speranță a mamei pentru viitorul Elisabetei și unul dintre cei mai aroganți oameni din lume. Mama spera că astăzi ducele avea să o ceară în căsătorie pe Elisabeta; iar aceasta spera că ducele avea să cadă de pe cal pe drum.

Alți pași, ai altei persoane, au năvălit în cameră. O servitoare, cu siguranță. Elena nu își mai permitea să năvălească.

— Nici măcar nu este îmbrăcată încă? Asta nu se poate! a spus mama.

Elisabeta și-a dat ochii peste cap. „Dintr-o clipă-n alta” era o exagerare. Ducele trebuia să sosească abia peste câteva ore. I-a zâmbit lui Spatz, ridicând o sprânceană. Niciuna dintre ele nu era nici pe departe îmbrăcată – amândouă erau în cămăși de noapte albe, cu picioarele goale și cu părul vâlvoi, nepieptănite.

Curajoase, surorile și-au ițit capetele de după draperie. Servitoarea ținea rochia Elisabetei pentru ziua aceea – o rochie fermecătoare, plină de volane, împodobită cu panglici, dar atât de tare apretată, încât probabil că ar fi putut să stea singură în picioare. Poate că aceasta era soluția la necazurile zilei: rochia putea să o înlocuiască pe Elisabeta. Se îndoia că ducele ar

observa absența femeii reale dinăuntrul rochiei. Ba chiar acesta ar putea crede că este o îmbunătățire a stării de fapt.

Surorile au văzut-o pe mama îndoindu-se dramatic de spate și sprijinindu-se puternic de biata servitoare, care se străduia să o susțină atât pe ea, cât și rochia incredibil de apretată.

În ciuda emoțiilor, mama arăta desăvârșit, ca de obicei, într-o rochie verde-închis, cu un decolteu adânc și mâneci bufante. Un colier floral atrăgea privirea spre gâtul ei delicat și structura osoasă perfectă. Avea părul de culoarea mierii, iar trăsăturile elegante contrastau puternic cu cele întunecate și jucăușe ale Elisabetei și ale lui Spatz. Elena, pe de altă parte, moștenise tonurile aurii și mișcările grațioase ale mamei sale și, de asemenea, adoptase și seriozitatea acesteia.

Simțind că mama putea oricând să se întoarcă și să le prindă, Elisabeta și Spatz s-au repezit înapoi în spatele draperiei. Și, în timp ce femeile duceau cu ele conversația în altă cameră, Elisabeta s-a întors către Spatz, prinzându-se de un șold și mai-muțărind-o pe mama:

— „Sângerez până mor pe dinăuntru, și totul din cauza copilului ăluia! Adu-mi niște șnaps!”

Spatz a chicotit cu mâna la gură.

Auzeau încă vocea stridentă a mamei îndepărtându-se și adresându-i-se, de data aceasta, Elenei, care probabil că alesese tocmai acest moment nefericit ca să iasă din camera ei pe hol.

— Nu voi permite ca lucrurile să meargă prost – nu din nou, nu în ultimul moment!

Totuși, asta era problema: ducele greșise chiar din *primul* moment, chiar dinainte de a păși pe ușă, cu atențiile lui nedo-rite. Dar oricât de frumos ar fi spus Elisabeta acest lucru, nimeni nu părea să o audă.

Spatz s-a uitat curioasă la sora ei mai mare.

— Mama zice că ducele vrea să te ceară în căsătorie.

— Ei bine, poate să mă ceară cât o vrea, i-a răspuns Elisabeta, aplecându-se conspirativ spre sora ei mai mică. Dar eu nu-l vreau!

Apoi a zâmbit ironic și i-a ciufulit părul castaniu lui Spatz. Sora cea mică arăta la fel ca Elisabeta la vârsta ei: nas acvilin, piele palidă, obraji rumeni de neastâmpăr. Singura diferență erau ochii: ai Elisabetei, de o culoare misterioasă, undeva între albastru și verde, ai lui Spatz, de un căprui-închis, ca pământul dintr-o pădure după ploaie.

— De ce?

Elisabeta și-a împuns sora cu un deget și i-a șoptit îngrozită:

— N-ai văzut cum se îmbracă?

La prima lor întâlnire, la o cină foarte incomodă, ducele purtase un guler cu atât de multe volane încrețite, încât îl făcea să arate ca un curcan. Bineînțeles, mult mai rău fusese felul în care perorase la nesfârșit despre sine însuși pe toată durata cinei, iar apoi își pusese o mână pe genunchiul Elisabetei pe sub masă, ca pentru a și-o revendica. Dar Spatz nu trebuia să știe și acea parte. Costumul era suficient de memorabil pentru cea mai tânără ducesă.

Spatz și-a dat ochii peste cap, amintindu-și.

Apoi, mai serioasă, Elisabeta a îndepărtat o șuviță de păr de pe fruntea surorii ei:

— Nu-l iubesc și vreau să hotărâsc singură în această privință!

Spatz a dat din cap, aprobând-o sincer, dar, înainte să poată pune o altă întrebare, prin fereastra deschisă din spatele lor s-a auzit zgomotul clar al unei trăsurii venind pe alea cu pietriș. Elisabeta a ridicat din sprâncene foarte surprinsă. Crezuse că bocetele mamei referitoare la „dintr-o clipă în alta” fuseseră niște exagerări, ca de obicei. Dar iată că ducele sosise – și chiar cobora din trăsură. Elisabeta l-a zărit printre copacii aflați între fereastră și alee. Presupunul ei iubit: piele palidă, mustață

răsucită și o expresie ridicol de mulțumită de sine pentru un bărbat care avea pe cap cea mai mare pălărie cu pene pe care o văzuse Elisabeta vreodată. L-a urmărit cu privirea până când a dispărut după colțul casei.

Elisabeta s-a întors de la fereastră, a luat în mâini chipul surorii mai mici și s-a aplecat să se uite direct în ochișorii ei iscoditori.

— Vreau un bărbat care să-mi împlinească sufletul. Înțelege?

Spatz a încuviințat cu o mișcare din cap, apoi a clătinat din cap și a chicotit.

— Îmi doresc și pentru tine asta – într-o bună zi!

Elisabeta și-a sărutat sora pe frunte, simțind pielea lui Spatz caldă, uscată și parfumată cu arome de miere și ceai, din care erau făcute săpunurile lor.

— Sissi!

Vocea mamei s-a auzit din nou mai aproape. Prea aproape!

Și așa, înainte să o găsească mama și să o ducă spre soarta care o aștepta, Elisabeta și-a ridicat poalele cămășii de noapte, s-a cățarat peste pervaz și a sărit în iarba rece de rouă.

Când a reușit să treacă de colțul casei, a auzit-o pe mama ei țipând din nou:

— Unde este?

Iar Spatz, draga de Spatz, a răspuns extrem de serioasă:

— A spus că vrea un bărbat care să-i împlinească sufletul.

Da, surioară! Elisabeta urma fie să aibă parte de o mare iubire, fie deloc. Asta era linia pe care o trasase pe nisip și nu voia să treacă peste ea.

DOI

LUI FRANZ ÎI PLĂCEA TOT CE AVEA LEGĂTURĂ CU scrima: aerul rece pe care-l simțea adiindu-i pe gât, umerii încordați ca un arc, mirosul dulce al ierbii ude și senzația că lumea parcă se îngustează, până când nu mai rămâne decât concentrarea – pe mișcări și contramișcări. Doar atunci se simțea bine în lume; doar atunci era sigur pe el. Doar atunci când nu era înconjurat de oameni care-i cereau să ia în considerare o alianță sau alta, sau un nobil, sau vreo fată drăguță numai bună să devină o împărăteasă liniștită și ascultătoare. Toată lumea voia ceva de la el, iar Franz era epuizat.

Scrima îl ajuta să uite de toate acestea, căci așa putea – pentru câteva clipe – să fie pur și simplu el însuși, Franz. Nu împăratul. Nu un reprezentant al dinastiei de Habsburg. Nu o sursă de bani, sprijin, moștenitori. Doar un bărbat cu o floretă, care-și dovedește inteligența și se antrenează în grădina regală, plină cu arbuști înalți și poteci de piatră albă, strălucitoare. Singur, doar cu adversarul său și cu Theo, valetul personal, stând în picioare în apropiere.

— Ah-ha!

Adversarul său a scos un sunet triumfător, aruncându-se într-o parte, unde Franz rămăsese fără apărare. Dar, ca de obicei, lipsa

de apărare fusese prevăzută. Franz a parat lovitura și s-a aruncat asupra oponentului, ca și cum ar fi avut de gând să îl ucidă.

— Niciun „ah-ha”! a ripostat el, încrezător că floreta lui era pe cale să-și lovească ținta.

Dar nu! Adversarul său a blocat lovitura cu ușurință, atacând la rândul său în forță.

— Ce-o să faci acum?

Vocea care se auzea din masca celui alt bărbat îi era cunoscută lui Franz.

— Nu putem să câștigăm mereu, nu-i așa?

Franz a fost deopotrivă surprins și iritat, lucru care l-a făcut să-și încordeze mușchii. Crezuse că se antrenează cu maestrul de scrimă – lipsa conversației era normală în rutina lor, de când Franz îi ceruse să treacă peste formalități. Dar această voce nu era cea cadentată, joasă și calmă a maestrului de scrimă. Era un glas prea tăios! Atât de tăios, încât i-ar fi putut aparține doar fratelui mai mic al lui Franz, Maxi. Dar de când se întorsese Maxi la palat? Cel mai nesperios dintre Habsburgi fusese plecat luni în șir, ca să facă cine-știe-ce, cu cine-știe-cine. Franz îl trimisese într-o misiune de cercetare în Italia, dar își neglijase din nou corespondența, așa că nu se știa unde fusese, de fapt, fratele său.

Franz a strâns din dinți. Bineînțeles! Maxi venea să-i cotropească și singurul moment în care *era el însuși*. Pur și simplu, nu putea să-l lase în pace. Și astăzi își găsise, din toate zilele posibile – exact când Franz avea nevoie mai mult ca niciodată de liniște.

Franz și-a mișcat rapid picioarele, aproape fără să se gândească, aruncându-se înainte. Dacă fratele său câștiga acest meci, acesta avea să se comporte insuportabil. Dintr-odată, pentru Franz a devenit mai important să câștige decât să se mențină în formă.

Floretele s-au ciocnit, iar cei doi frați s-au încleștat într-un dans complicat: doi pași înainte, înapoi, înapoi, înainte, înapoi. Franz a pus presiune, a atacat, aproape că s-a împiedicat. Și apoi...

L-a învins! În cele din urmă, sabia lui Franz s-a înfipt, simbolic, în inima lui Maxi, vârful tocit al armei stricând pâzna de pe pieptul fratelui său.

— Meci!

Franz a făcut un pas înapoi, răsuflând greu, și și-a ridicat masca.

Maxi și-a coborât umerii și și-a lăsat masca să cadă pe iarbă, trecându-și lejer o mână prin părul de un blond nisipiu. Părea impasibil, iar Franz și-ar fi dorit să fie și el atât de lipsit de griji. Dacă Franz nu l-ar fi cunoscut mai bine pe Maxi, ar fi putut crede că fratelui său nu-i păsa că pierduse. Dar lui Maxi îi păsa întotdeauna. Amândoi puneau mare preț pe victorie. Competiția era sângele care le curgea prin vene. Cel puțin, așa credea mama lor, care așa îi crescuse. Acum niciunul dintre ei nu suporta să piardă.

— Nu ți-ai neglijat antrenamentul, frate, a spus Maxi, dar zâmbetul nu i se citea și în privire. Văd că zvonurile despre moartea ta au fost exagerate.

— E plăcut să vezi că, din grijă pentru mine, respectivele zvonuri ți-au grăbit întoarcerea cu atât de multe luni în urmă.

Comentariul era foarte acid. Franz știa că nu trebuie să se lase rănit de Maxi și că nu se putea baza niciodată pe el. Cu toate astea, chiar *fusese* rănit. Franz fusese pe patul de moarte, iar fratele său nu venise acasă să-l vadă.

Maxi a fluturat din mână, disprețuitor.

— Vai, am fost reținut, și oricum te-ai ridicat din cenușă, ca blestemata aia de pasăre Phoenix, exact așa cum îmi imaginam că vei face!

Era adevărat. Medicii fuseseră mirați de cât de repede își revenise Franz. Fusese înjunghiat cu un pumnal în gât, și totuși se ridicase din pat, mergea, se antrena și guverna cu mult înainte ca doctorii să creadă că ar fi fost posibil.

Adevărul e că nu avusese încotro. Dacă nu s-ar fi ridicat din patul de bolnav, s-ar fi prăbușit. Poate că pielea de la gât s-ar fi lipit la loc, însă lacrimile din mintea lui nu s-ar fi oprit. Un

zgomot sau un miros, un licăr de lumină, orice îl putea trimite înapoi în iad. În fiecare zi, simțea lama cuțitului pătrunzându-i în gât, simțea cum viața îi părăsește trupul, simțea ura din spațele actului propriu-zis. Singurul remediu erau mișcarea permanentă și controlul perfect.

Franz și-a rotit umerii, alungând gândurile departe. Astăzi, mai mult ca oricând, nu-și putea permite să trândăvească. Spera că urma să creeze impresia că doar se întinde. Nu-l putea lăsa pe Maxi să vadă nicio urmă de slăbiciune.

— Majestatea Voastră, a sosit momentul!

Franz s-a întors spre Theo – devenit, în ultimele luni, confidentul lui –, singura persoană din palat care îi cunoștea secretele și râdea la glumele lui. Acum nu au făcut nimic altceva decât să schimbe un mic semn din cap, dar chiar și acesta l-a ajutat pe Franz să se simtă susținut și mai sigur pe el. Nu știa cum ar fi putut să treacă prin toate aceste luni de chin fără Theo.

Franz și-a lăsat ochii să rătăcească pe lângă valetul său, spre palatul din depărtare. În lumina dimineții, fațada albă împrumutase ceva din strălucirea molcomă, aurie, a mierii, iar acoperișurile erau de un verde metalic: un exterior frumos, care ascundea ceva rece și aspru în interior. Franz și-a încleștat pumnul.

Maxi îl urmărea cu atenție, așa că Franz și-a scuturat din nou umerii, încercând să zâmbească. Ceva i se părea în neregulă, de parcă fața lui își pierduse exercițiul mimicii.

Maxi și-a ridicat masca de jos și s-a întors să-l urmeze pe Theo pe deal. Franz îi urma îndeaproape – încet și fără chef. Inima a început să-i bată cu putere când a părăsit grădina, iar sentimentul de pericol i s-a adâncit în suflet. Și-a trecut degetele peste petalele moi ca de mătase ale unui trandafir, ca să-și amintească unde se află.

Nu o să mori, Franz! Nu ești în pericol!

Te duci doar la o execuție.

TREI

ACUM ELISABETA ERA CA O FURTUNĂ. LIBERĂ ȘI sălbatică, călare pe Puck, calul ei, care prindea viteză tot mai mult. Cămașa de noapte i se agăța de copaci, iar părul îi sălta în ritmul mișcărilor lui Puck. Călărea îndepărtându-se tot mai mult de ducii plini de importanță și de mamele care încercau să o înghesuie într-o rochie mai mică, strângându-i parcă sufletul într-un corset. Elisabeta însă n-avea de gând să se strângă și să se micșoreze pentru nimeni.

Știa că într-o bună zi urma să se îndrăgostească și că iubirea avea să o facă mai expansivă, nu mai reținută. Scrisese și poezii pe tema asta, iar versurile ei preferate îi stăteau gravate adânc în suflet. În timp ce galopa împreună cu Puck prin pădure și săreau peste pâraie șerpuitoare, își recita versurile în gând:

*În defilee adânci, stâncoase,
În golfuri cu viță împletită
Sufletul îl caută întruna
Doar pe el.*

Doar pe el! Elisabeta era convinsă că avea să îl recunoască de îndată. Sufletul ei avea să străbată abisul și să îl recunoască

imediat pe al lui. Știa că nu ducele cel arrogant era bărbatul după care suspina sufletul ei, așa că acum continua să călărească. Departe, departe, cât mai *departe!* Ca o furtună, ca o grindină, ca o vijelie. Urca pe dealuri pe care se întindeau în toate părțile arbuști pitici, câmpuri vălurite și lacuri ca oglinda.

Își dorea să fi putut să o ia și pe Elena împreună cu ea pe dealurile astea, doar ca s-o facă să-și revină. Să caute fructe de pădure, să-și ude rochia de roua dimineții sau să se întindă sub stelele nopții. Să trăiască, să respire și să nu mai încerce să se îngheșue într-o altă formă – și pentru ce? Nimic nu merită să te dai pe tine însăși la schimb: nici mofturile mamei, nici măcar un împărat. Asta îi spusese Elisabeta surorii ei săptămâna trecută, după ce Elena așezase greșit furculițele în timpul lecțiilor de etichetă: „Dacă nu te iubește pentru ceea ce ești tu, atunci nu te merită.” Dacă trebuie să fii atentă și corectă tot timpul, să cunoști numele fiecărei furculițe din lume... oare nu te-ai sufoca în cutia în care te-ar forța să intri?

În plus, Elisabeta auzise discuția: cineva atentase la viața împăratului. A simțit cum îi îngheață sufletul de teamă la gândul că logodna ar putea să o pună și pe Elena în pericol.

Elisabeta l-a zorit pe Puck să gonească și mai repede, strângând frâiele în mâini. Fata era ca o sălbăticiune, ceva de neîmblânzit, ca o furtună sau un foc. Nu avea să îngăduie niciodată să devină ce voia mama pentru ea: o fată fără speranță, fără visuri, fără iubire. Urma să își găsească marea dragoste într-o zi și împreună aveau să fie de neîmblânzit.

Astăzi, doar Puck înțelegea ce-i în sufletul Elisabetei. Calul ei iubit era singurul care o cunoștea cu adevărat și știa ce înseamnă să fii liber. Elisabeta a simțit deodată un val de afecțiune pentru el în timp ce urcau un deal, unde au încetinit ritmul. Se aflau pe o creastă abruptă, cu câte o vale stâncoasă de fiecare parte, iar soarele se zărea de acolo ca o sferă galben-rozalie.

Fata a închis ochii, delectându-se cu mângâierea soarelui pe piele, cu mirosul de pin din aer și cu puterea lui Puck sub ea.

Ce bine ar fi fost dacă toată viața ar fi fost așa – atât de tihnită, atât de reală!

Dar apoi, dintr-odată, lumea s-a cutremurat. Puck s-a ridicat pe picioarele din spate, iar Elisabeta a zburat prin aer, redresându-se doar cât să cadă pe mâini și pe genunchi. Fata a icnit la impactul cu pământul. Genunchii îi pulsau, așa că s-a apucat cu mâinile de iarba pe care căzuse, de parcă tulpinile verzi și fragile ar fi putut să o ancoreze de pământ.

Când și-a ridicat privirea, l-a zărit pe Puck dispărând pe poalea de pe creastă, ca sălbatic, speriat de ceva.

Și apoi, Elisabeta a văzut motivul: în iarba era un șarpe. Nu era veninos, dar Puck n-avea de unde să știe. Sărmanul ura șerpii, așa cum ea îi ura pe duci. Amândoi ar fi fugit din calea dușmanului, fără să-i permită să-i muște.

— Puck!

Elisabeta se resemnase de-acum. Calul era deja departe. Dar nu conta. Important era că nu se răniseră. Avea să-l recupereze pe Puck și totul urma să se aranjeze. De fapt, mai bine că se întâmplase așa; acum avea scuza perfectă pentru că nu fusese acasă pentru vizita ducelui.

— Totul va fi bine, repeta ca pentru sine, în timp ce mergea după cal pe potecă, la vale.

Și iată-l pe Puck, pe marginea unui iaz, cu soarele lucindu-i pe pielea maronie. Ce frumos arăta! Și cât de mult îl iubea!

Apoi Elisabeta s-a întors și a văzut că nu e deloc totul bine.

Tata dormea când Elisabeta a intrat în dormitorul lui, dar nu era singur. Nu una, ci *două* femei stăteau întinse lângă el, niciuna dintre ele nefiind mama Elisabetei. Camera era decorată elegant, ca fiecare încăpere atinsă de bunul-gust al mamei, dar acum era plină cu pahare de vin și sticle goale. Croindu-și drum în întuneric, Elisabeta a pășit cu prudență peste hainele

care ar fi trebuit să fie pe cele două femei și care, evident, nu erau. Tatăl ei era încurcat în brațe și picioare, sâni și formele expuse ale unor coapse. Formele care îl alinau pe tatăl ei nu erau aceleași pe care le căuta Elisabeta.

În încăperea mirosea a sex, a vin înăcrit și a fum de trabuc. Elisabeta a strâmbat din nas involuntar când s-a apropiat de picioarele patului și a fost întâmpinată de sfârcurile unei a treia femei, pe care nu o văzuse la început.

Acesta era un alt motiv pentru care Elisabeta refuza să se mărite altfel decât din dragoste. Nu-și dorea o viață ca a mamei sale, care se prefăcea că nu observă că soțul ei se distrează cu alte femei, în propria-i casă. Și, pe de altă parte, nu-și dorea nici o viață ca a tatălui ei, care căuta permanent alinare în afara căsătoriei, pentru că nu o iubise pe mama ei nici măcar o zi din viață.

Nu sexul o deranja. Elisabeta încă nu fusese cu un bărbat, dar comportamentul nesăbuit al tatălui ei însemna că deja știa multe despre asta. Nu era vreo mironosiță; nu se temea. Pur și simplu detesta felul în care acest comportament scotea în evidență lipsa dragostei dintre părinții ei – doi oameni care, în primul rând, ar fi trebuit să se iubească.

Însă Elisabeta nu avea timp de stat pe gânduri în această dimineață. Puck era rănit. În plus, nu era prima dată când își găsea tatăl în această stare și știa bine că nu avea să fie nici ultima. A început să vorbească în întuneric:

— Tată! Am nevoie să mă ajuți!

Tata a deschis ochii, amețit. Ca de obicei, înfățișarea lui era mai degrabă insolentă decât sfioasă. Tatăl ei, propriul ei tată!

— Puck e rănit, a șoptit Elisabeta.

Tata nu a răspuns. Doar s-a ridicat în capul oaselor și a început să se desprindă din încâlceala de mâini și picioare din pat. Elisabeta s-a întors cu spatele. Văzuse deja destul.

Când i-a apărut înaintea ochilor, tata era îmbrăcat și avea într-o mână un trabuc, iar în cealaltă, pușca, două lucruri fără

de care era rareori văzut. I-a făcut semn să iasă din casă și s-o ia înainte.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat tata imediat ce au ieșit.

— Are ceva la picior... Nu mai poate să meargă.

Elisabeta s-a simțit liniștită să-i audă vocea calmă și sigură.

— Ne uităm!

Tata a grăbit pasul, apoi a zâmbit cu gura până la urechi când și-a dat seama ce zi e și s-a întors să se uite mai bine la fiica lui mijlocie.

— Am crezut că te logodești în dimineața asta. Nu te așteaptă maică-ta cu ducele?

Elisabeta i-a aruncat o privire piezișă.

— Sunt curios să văd cu ce absurditate e îmbrăcat și astăzi.

Tata a ridicat o sprânceană spre ea, iar fata a râs, deși ușor trist. Tata era un aliat ciudat și volubil, dar, cel puțin, înțelegea cât de ridicoli erau pretendenții ei.

— Ai putea să oprești chestia asta, să știi, i-a răspuns Elisabeta. Ai putea să-i gonești pe ducii ăștia!

Tata fluturat o mână, disprețuitor.

— Știi că treburile astea sunt sarcina mamei tale. Eu n-am nimic de-a face cu ele.

Același răspuns ca întotdeauna! Sigur, tata le învăța să călărească și râdea cu poftă de prostioarele lor. Dar când era ceva important, nu se băga niciodată. Elisabeta nu știa de ce continua să spere altceva.

Au ajuns, în sfârșit. Puck își ținea un picior ridicat de la pământ. Respira mult mai greu acum, cu pieptul tresăltând și cu privirea pierdută. Arăta mult mai rău decât îl lăsase Elisabeta cu doar câteva minute mai înainte. I-a aruncat o privire tatălui ei, iar acesta a mijit ochii în vreme ce colțurile gurii i-au căzut. Elisabeta își simțea inima bătând să-i sară din piept. Era vina ei! Îl scosese pe Puck doar ca să simtă ea libertatea vântului pe față, și acum...

Acum ducele ăla tâmpit avea să fie sfârșitul amândurora.

Tata a făcut un pas înainte, cercetând piciorul lui Puck.

— E rupt, a spus el, mai mult nervos decât trist.

Pentru Elisabeta, Puck era ca un prieten, dar pentru tatăl ei, era o proprietate. Un alt lucru de înlocuit.

Ochii fetei s-au umplut de lacrimi, dar tata a clătinat din cap.

— Are piciorul rupt, Elisabeta. Știi ce facem când un cal își rupe un picior. Nu va putea să mai alerge vreodată; iar tu nu vei putea să-l mai călărești vreodată.

Să-l călărească! Doar așa îl vedea tata pe Puck: un lucru de călărit, un cal de muncă, nimic mai mult.

Când Elisabeta era mică, tata îi explicase că trebuie să împuști un cal care are piciorul rupt, pentru că nu mai poate duce o viață împlinită. Dar asta era doar o scuză, o decizie de afaceri lipsită de inimă. Cum putea tata să hotărască ce simțea Puck despre împlinirea, potențialul vieții sale?

Tata și-a armat pușca și i-a întins-o Elisabetei, care i-a simțit greutatea bine cunoscută în mâini.

— Fă-o tu! a spus el, dând din cap spre cal.

Elisabeta și-a simțit brusc pielea rece, iar mâinile au început să-i tremure. Puck fusese calul ei, prietenul ei, aliatul ei de mai bine de zece ani.

— Nu pot! a șoptit.

— Tu ai provocat paguba; tu plătești prețul.

Tatăl ei se pricepea așa de bine să găsească vinovatul! Propriile defecte nu contau. Elisabeta și-a mușcat obrazul pe interior.

— Puck nu face parte dintre pagubele care trebuie aruncate. E prietenul meu!

Știa ce avea să îi spună tatăl ei, dar pentru Puck merita să lupte. Chiar și dacă ducea o bătălie pierdută.

— Este un cal, Elisabeta. Nu o persoană. Iar tu nici nu ar fi trebuit să fii aici.

Tata a luat înapoi pușca de la ea și a îndreptat-o spre Puck. Sărmanul Puck al ei, neprețuit, sălbatic și liber!

Elisabeta a apucat țeava puștii.

— Nu, stai! O să se facă bine! Știu eu!

Deși o rugăminte fără speranță, totuși a rostit-o. Dacă o spunea cu voce tare, poate că exista o mică șansă ca tata să o creadă. Sau măcar să uite și să-l lase pe Puck să-și trăiască viața într-un padoc confortabil, mâncând mere din mâna Elisabetei.

Tata însă a rămas pe poziție, cu o expresie neclintită. Elisabeta a început să respire sacadat, rămasă brusc fără cuvinte. Timpul părea că se îngustează, încetinind, amuțind. Pășările au tăcut, vântul s-a oprit – chiar și natura și-a luat un moment de reculegere pentru dragul ei Puck.

S-a dus pentru ultima dată la Puck, și-a lipit mâinile de fața lui moale, apoi și-a lipit obrazul de vârful nasului calului. Parcă-l îndemna să-i citească gândurile. *Îmi pare rău, Puck! Îmi va fi dor de tine!*

— Dă-te la o parte, Elisabeta! au venit cuvintele în spatele ei. Așa a făcut. Și apoi a izbucnit în plâns.

Inspirată de serialul Netflix, *Împărăteasa* este o poveste captivantă, vibrantă și incredibil de modernă despre dragoste, dar și despre descoperirea propriei voci!

ESTE 1853. IAR PRINȚESA ELISABETA „SISSI” A BAVARIEI a spus-o cât se poate de răspicat: va aștepta marea dragoste, cea despre care vorbesc poeții, sau nu va primi iubirea în viața ei defel. Doar pentru că sora ei mai mare, Elena, ascultă plină de sârguință sfaturile mamei lor și se pregătește să se mărite cu împăratul Franz al Austriei nu înseamnă că Sissi trebuie să se supună și ea unei existențe obediente. Tânăra știe că viața nu înseamnă doar prânzuri și corsete — numai de-ar lăsa-o cineva să experimenteze ea însăși totul!

Între timp, în Austria, împăratul își revine după o tentativă de asasinat. Într-o încercare disperată de a păstra pacea, Franz și-a reinnoit angajamentul de a respecta îndatoririle imperiale — în plus, a promis și să o curteze pe docila Elena de Bavaria la evenimentele prilejuite de apropiata lui zi de naștere. Cum să unești imperiul mai bine decât anunțând că acesta va avea o nouă împărăteasă?

Dar când Sissi și Franz se întâlnesc pe neașteptate în grădinile palatului, departe de privirile indiscrete și de criticile necrutătoare ale curtenilor, flacăra care se aprinde între ei nu poate fi negată. Pe măsură ce conversațiile lor interzise se transformă în ceva mai mult, cei doi se văd siliți să aleagă între așteptările familiilor lor și lupta pentru lucrurile în care cred cu adevărat.

„O nestemată de roman, cu o captivantă abordare feministă. [...]”

O încântare atât pentru minte, cât și pentru suflet!”

VAISHNAVI PATEL, autoarea bestsellerului *Kaikeyi*

„Pur și simplu fermecător! [...] Gigi Griffis ne oferă povestea a două surori atât de îndrăznețe și de neconvenționale, încât parcă am vrea să sărim și noi în paginile cărții, să le fim aproape, dar și intrigi de palat suficient de spumoase, încât să ne facă să citim până târziu în noapte.”

MEG WAITE CLAYTON, autoarea romanului *Ultimul tren spre Londra*

ISBN: 978-606-088-395-1

9 786060 883951

www.edituracorint.ro